Lovsång

TIDNINGEN LOVSÅNG GES UT TRE GÅNGER PER ÅR AV DAVID MEDIA #2 2005 PRIS 29 KR

Nära Faderns hjärta fem

[Ny bred samlingsskiva med lovsånger på svenska, sidan 4]

Måste jag öva för att leda lovsång?

[Lars Ekberg, frilansmusiker och pastor, ger dig praktiska tips för att öka flödet i lovsången, sidan 12]

Vart är lovsången på väg?

[”Narkotika, navelskådning eller nyorientering?”, Magnus Tunehag reflekterar över dagens lovsång, sidan 10]

2 | maj 2005
29 kronor | david media

2004 ÅRS
UTBULTSTIPENDIAT

”För ett musikskapande som med både känsla och teknisk briljans för samman både traditionella och moderna toner och för ett musikaliskt tilltal som träffar där det känns som allra mest – i hjärtat.”
JURYNS MOTIVERING

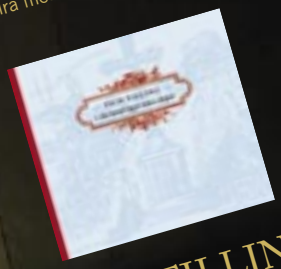

ERIK TILLING
Ny CD!
I din hand ligger mina dagar

”Det skönaste jag hört på länge…”
KAJ FORSBERG, DAGEN om ”i skuggan av din nåd”
”Rädslan, ensamheten och tröttheten har inte redigerats bort, … åt det här hållet vill jag…”
TOMAS SJÖDIN om ”Göm mig i dina vingar”

Finns i Din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax 036-13 27 50 Epost: info@davidmedia.se

davidmedia

Först kom ROPA TILL GUD, sedan SMAKA OCH SE…

Nu är det TID ATT TILLBE!

ROPA TILL GUD och SMAKA OCH SE har blivit mycket uppskattade och har snart sålt i 10 000 ex! Sångskatten är stor och för att göra den rättvisa släpper vi nu en tredje samlingsskiva; TID ATT TILLBE. Bland sångarna och musikerna på dessa inspelningar finner vi bland andra **Carola, Per-Erik Hallin, Bengt Johansson, Lars Mörlid och Pelle Karlsson.**

Ur innehållet:
Du omsluter mig på alla sidor, Tid att tillbe, Allt till Jesus, Din nåd, Fyll hela jorden med lovsång, Att lära känna dig är min längtan, Helig mark, Kom var mitt centrum, Det flödar glädje, Mitt hjärta flödar över, Välsignelsen

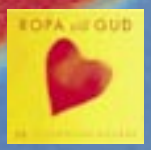

Finns i Din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax 036-13 27 50 Epost: info@davidmedia.se

davidmedia

Med Gud som publik

I vår tid är det viktigt att synas. ”Syns du så finns du.” är ett modernt mantra som blivit ledord för miljoner wannabies. Media gör sitt yttersta för att underblåsa denna ”sanning”. Tv, tidningar och löpsedlar är fyllda av människor som ”syns”. Det räcker med ett par välformade bröst för att Sveriges kvällstidningar ska anse det ha högsta nyhetsvärde. Reality-tv med dess många ”såpor” har gett behovet av bekräftelse ny aktualitet. Människor förnedrar sig offentligt för en kort tid i rampljuset. Nyss hemkommen från USA känns det extra tydligt. I program som Jerry Springer slås nya rekord i offentlig förnedring.

Detta finns också i kyrkans värld. Varje församlingsledare är medveten om kampen om estraden. En tjänst eller en funktion räknas inte om den inte syns. Många känner sig kallade att leda lovsång, predika, leda möten med mera, medan områden som städning, köksarbete och söndagsskola ofta saknar villiga arbetare.

Nyligen besökte jag GMA Week (Gospel Music Association) i Nashville. På GMA Week möts den kristna musikbranschens alla företrädare, från artister och skivbolag till journalister, butikspersonal och radiofolk. Det är många som känner sig kallade att verka offentligt och kampen om att synas blir ibland smått desperat. Dagarna är fyllda av seminarier, artistframträdanden, presentationer, konserter och framför allt otaliga möten med nya och gamla kontakter. Här är musiken handelsvaran, den kristna musikbranschen omsätter miljarder kronor. USA är hjärtat och motorn i det globala nätverket och om Gud har en musikambassadör på jorden heter han Michael W. Smith. I 20 år har Michael W. Smith regerat och årets stora sensation var att han inte fick någon Dove Award, branschens egen utmärkelse för att vara ”bäst” på någonting, typ årets skiva, årets låt eller årets artist. Till hösten debuterar Michael W. Smith som skådis i en långfilm, vilken för övrigt är producerad av min favorit, alla kategorier, Steve Taylor.

Under flera år har Michael W. Smith fått förtroendet att inleda GMA-veckan med en lovsångskväll. Tillsammans med några utvalda lovsångsledare och en jättekör bestående av artister från alla genrer är avsikten att sätta fokus på Gud, så gott man nu förmår det i USA. De flesta i publiken har nämligen fullt sjå med att spana in vilka ”kändisar” som döljer sig i kören och när det är avklarat (själv upptäckte jag bland annat Amy Grant, Christafari och Paul Baloche) är det dags för solisterna att ta för sig. I år var det bland annat Darlene Zschech (Hillsong), Peter Furler (Newsboys) och Christy Nockels (Waterdeep) som fick förtroendet. Det är inget fel på Michael W. Smith, men i ärlighetens namn var det mer en allsångskväll à la Kjell Lönnå än en lovsångsstund. På GMA Week är det viktigare med vem som leder lovsången än att det lovsjungs. Begreppet ”lovsång” är fortfarande högvaluta och en tydlig trend är att artister gör minst en lovsångsskiva i karriären. Senaste namnen att släppa en lovsångsskiva inkluderar The O.C. Supertones och Margret Becker. Plattorna marknadsförs ogenerat som vilka popskivor som helst. Marknadskrafterna kramar musten ur lovsången och jag blir till slut immun av alla ”praise God” som levereras för det egentliga budskapet är ”se mig, tyck om mig, köp min skiva”.

Det var en befrielse att lämna Nashville och styra kosan mot församlingen IHOP (International house of prayer) i Kansas. En spännande församling (som vi hoppas kunna presentera med ett längre reportage i ett kommande nummer) med åtta olika verksamheter varav sju handlar om träning och mission. Det är dock den åttonde delen jag kort vill nämna, nämligen bön och lovsång 24 timmar om dygnet, sju dagar i veckan, året runt!

Cirka 400 självfinansierade volontärer bär denna ordinära satsning som är uppdelad på 82 tvåtimmars pass per vecka. Team av musiker, sångare och förebedjare tillber Jesus och ber Gud om att röra vid människors hjärtan och dra världens länder till Jesus. Allt sker i en miljö där Gud står i centrum, där tjänsten sker i det fördolda och fokus är att betjäna Gud och tjäna inför Gud allena. En slags himmelsk antidot mot behovet av bekräftelse. Vad händer med unga människor som lär sig att ha sin lust och glädje i Gud, att ge utan att någon ser på, ingen utom Gud? Kanske är det där som sanna lovsångshjärtan formas. Applåder och beröm i all ära, men det har inget bestående värde, ger ingen mättnadskänsla utan föder bara ett odjur inom oss som ropar efter mer. Att ge det bästa vi har till Gud, även när ingen ser, formar en relation till Gud som mättar alla våra behov och som får oss att vilja ge allt till honom – vår tid, våra talanger, vår framtid, våra liv. Att ge vårt bästa till Gud är en skön och sund inställning som borde inspirera oss varje vaken minut av våra liv. Några timmar på IHOP-basen blåste nytt liv i elden inom mig. Så låt oss sätta ribban högre för lovsången i vårt eget land, i vår egen stad, i vår egen församling. Gud förtjänar vårt bästa. Låt det synas, låt det höras, men framförallt – låt det vara ditt livs högsta mål. När det gäller Gud behöver vi ingen annan publik!

Text: Lars Petersson

Davids Hjärta är en lovsångsresurs som kommer ut tre gånger per år. Varje paket innehåller cd, noter, text/ackordblad, overheadblad och tidningen Lovsång. Allt detta för endast 319 kr/paket inklusive frakt. Vill du prenumerera? Kontakta oss på Tel 090-71 57 30, Fax: 090-71 57 31 Epost: info@davidmedia.se Ansvarig utgivare: Lars Petersson. Redaktör: Per-Johan Thörn. Redaktion: Lars Petersson, Erik Tilling, Ralf Elo, Per-Johan Thörn. Grafisk form: Ralf Elo. Davids Hjärta ges ut av David Media AB.

davídmedia

Månghövdad produktion

Nära Faderns hjärta fem är namnet på denna utgåva av Davids Hjärta. Ett stort antal musiker, sångare och låtskrivare samsas om utrymmet på skivan. Svenskt material blandas med översatta sånger.

Foto: Andreas Joakimson

Det är en strålande dag på Öckerö utanför Göteborg. Nimbus vita byggnader lyser som ett tempel i vårsolen. Måsarna skriker och det blåser friskt. Robert Eriksson, sångare i gruppen Folk som medverkar på plattan, berättar engagerat om tankarna kring sin låt Ingenting, skivans sista spår.

– Den handlar om ett ämne som ibland inte får plats i lovsången. Det händer oss faktiskt både onda och goda saker i livet och vi kan inte förstå varför. Vi kan inte kontrollera allt och vi kan inte förstå Gud eller livet helt och hållet, men vi kan vila i att Gud finns där. Ingenting kan skilja oss från Hans kärlek, säger han.

Musikalisk bredd

Folk står för fyra av skivans sånger, varav en är en översättning av Matt Redmans Blessed be the name. Robert har gjort denna, vilken på svenska heter Ära till Ditt namn. Lars Ekberg har spelat in och producerat tre andra översättningar – Du är Yahweh, Jag hörde brus av röster och Så stor är vår Gud. Robert sjunger på den sistnämnda, vilken han har översatt tillsammans med Lars Petersson. Vidare bidrar Charisma.music med två låtar. The Mess, Eldkollektivet och Erik Tilling (som du kan läsa om på annan plats i den här tidningen) har med en sång var. Två låtar från sommarens Frizonskiva finns med. Den ena av dessa är även den en svensk version av en Matt Redmansång – Worthy, you are worthy.

Inte vi och dem

Folk har funnits i två år

– Jag tycker namnet säger mycket om vad vi vill göra. Vi vill att människor ska vara delaktiga i musiken, vi vill inte framträda. Vi vill inte skilja på scen och publik på det sätt som man ofta gör vid konserter, säger Robert.

Han är kanske mest känd som sångare i Attention, ett band som särskilt under andra halvan av 1990-talet spelade flitigt i Sveriges olika kyrkor.

– Parallellt med att vi såg det som väldigt viktigt att erbjuda ungdomar nånting, en bra rockkonsert och ett grundläggande kristet budskap, så blev det en sån distans hela tiden. Fastän vi spelade i kyrkan så blev det så att ”Där är dom som står där uppe.”. Detta är ett stort problem samtidigt som det är en väldig möjlighet, därför ville vi med Folk markera att vi gör det hela tillsammans. Musiken som skapas i rummet är vi med och lyfter fram inför Gud.

Vigselringen på Roberts finger glimmar till. Han är gift med Lottie som läser teologi vid Göteborgs universitet. Robert har en pastorsutbildning från Korteboskolan i Jönköping i bagaget. Sedan två år tillbaka är han pastor i Nimbus – Öckerö Missionsförsamling. Nimbus betyder ”strålglans”. Robert menar att församlingen visar en stor generositet mot honom ifråga om satsningen med Folk.

– De ser det här med lovsången som en del i min tjänst. Trots att det egentligen inte ingår i mitt jobb tycker de att det är vikigt att jag får utveckla det. Tjänsten som pastor och lovsången hänger ihop på något vis, det är inte två separata race.

Vid sidan om Robert består Folk av Jon Peterson och Linus Peterson, båda gitarr, Erik Wallin, trummor, Richard Eriksson, hammondorgel och piano, samt Fredrik Lidé, bas. På skivan körar Zandra Adolfsson, musikledare i Nimbus, en del. Live utökas gänget ibland med Lottie, Jons fru Mia och Linus fru Emma. Jon har skrivit två av skivans låtar – Allt jag inte är och Halleluja.

Böner ur Guds perspektiv

Robert vill inte att bandet ska fastna i hur man traditionellt kanske tänker sig lovsång.

– Jag tycker att vi försöker hitta formerna, att kunna ha en hel del sånger som är böner, men är skrivna ur Guds perspektiv – Fadern längtar efter sina barn. Det är lovsång men det är inte ständigt uppåtriktat. Under en gudstjänst tycker vi det är viktigt att få med sånger som gör att folk bara kan sitta och lyssna, själva be och ta in det som sägs. Vi försöker kombinera egna sånger på svenska och lovsånger riktade uppåt.

Att bredda perspektivet för vad lovsång är ser Robert som en dröm.

– Vi skulle vilja vara med och bidra till att lovsången blir en självklarhet för alla generationer – att få vara med och se hur psalmer lyfts in på ett bra sätt och ges moderna nya arrangemang, parallellt med att nya lovsånger skrivs.

Ett exempel från Nimbus illustrerar hur man kan göra för att minska den onödiga konkurrensen mellan ”psalmer” och ”lovsång”.

– Vi har, som många kyrkor idag, allting på projektor. Det finns en stor fördel med det. Vi lägger upp en psalmsång på väggen med samma självklarhet som vi gör det med en lovsång. Det blir inte en motsättning mellan att plocka fram psalmboken eller overheadapparaten. Allting är lovsång, det har smält samman bra i vår församling.

Robert tror även på ett ökat samarbete mellan frikyrkliga och högkyrkliga kulturer.

– 1998 gjorde vi en rockmässa i Tynnereds kyrka med Attention. En tonårsgrupp hade under ett halvårs tid satt ihop en musikal av våra texter. Vi spelade samtidigt som de dansade och spelade teater. I mitten var det nattvard och det hela hade formen av en mässa.

I slutändan är det trots allt inte musiken som är det viktiga.

– Lovsång är ju egentligen att ha hjärtat vänt till Gud. Jag blir väldigt utmanad av det Jesus säger om att en god människa bär fram ur sitt goda förråd, medan en ond människa bär fram ur sitt onda förråd.

Rätt fokus

Guds ära bör vara lovsångens fokus.

– Precis som man kanske blir förvånad över att se vissa människor i himlen blir vi kanske förvånade över att vissa sånger lever efter 30 år. Det handlar om det som är gjort till Guds ära. Ingen av oss kan slå sig för bröstet, men man kan inte heller känna sina dolda motiv helt och hållet.

Text: Per-Johan Thörn

Kort om Robert

Ålder:	27 år
Lyssnar på:	Buddy Miller – United universal house of prayer
Läser:	Wilfrid Stinissen
Film:	Drama – Eternal sunshine of the spotless mind
Sport:	Ingenting
Äter:	Thai-mat
Dricker:	Vatten
Om du var ett djur:	En av hästarna i Öckerös hagar
Bäst på skivan:	Allt jag inte är

Livets återkomst

Kristina Svensson gör musik som är på allvar. Mitt i sorgen efter att hennes pojkvän gått bort fattade hon gitarren och skrev och skrev. Debutskivan Med öppna händer kom i mars.

Text och foto: Per-Johan Thörn

– Endast Herren, Herren är Gud.

Bekännelsen ljuder i Bodakyrkan i Borås. Stadens Vineyard-församling firar gudstjänst. Ett 30-tal personer är samlade i den bruna kyrkan. Lovsången blandas med barnskrik.

– Vad betyder kontroll för oss?, frågar sig Kristina när hon tar över micken efter fikat.

Hon varvar personliga sånger med att berätta om hur hennes liv har sett ut de senaste två åren. Orden och gitarrspelet verkar i symbios. Det är enkelt och avskalat. Ärligheten talar sitt eget språk. I november 2003 dog Kristinas knappt 30-årige pojkvän Daniel Grankvist av en plötslig hjärtskada.

– Allting påverkas när en människa försvinner ur ens liv, säger hon.

Förhållandet var drygt två år gammalt när det som inte får hända hände.

– Under en period efter att Daniel dött skrev jag en låt varje dag. Det var ett sätt att ta sig igenom det hela.

Skrivandet är dock inte nytt för Kristina. Hon har spelat och sjungit under i stort sett hela sitt 28-åriga liv.

– När jag var tre år spelade jag på äggskäraren…

Psaltaren har inspirerat henne mycket. Hon har tonsatt många texter därifrån.

– Lovsång till Gud börjar i underläge. Man säger ”Titta hur jag har det!” till Gud. Ur det lyfter man blicken och ser vem Gud är. Då kommer lovsången. Hoppar man över det första, att jag får lyfta hur jag har det till Gud, blir det en envägskommunikation.

Med öppna händer är producerad av Clas Vårdstedt. Kristina sjunger och spelar akustisk gitarr på skivan.

På några sånger är det fullt band, resten har enklare sättning. Ett litet kapell utanför Linköping fick tjänstgöra som studio. Själva inspelningsprocessen var intensiv – en dags övning, en helgs inspelning samt pålägg någon dag senare.

Kristina är uppväxt i Borås men bor sedan fyra år tillbaka i Linköping där hon jobbar som socialsekreterare. Under förra våren cyklade hon regelbundet till Bjärka Säby och deltog i tidebönerna på slottet. Där träffade hon också Andreas, som bor i byn. De blev ett par.

– Det är ganska förunderligt hur man kan få träffas på det sättet i en så svårt tid som det var. Ingen människa kan ersätta en annan, men mötet med Andreas gav mig hopp.

Barnskriken har tystnat. Stämningen är tät, uppmärksamheten total. Musiken ger utrymme för livet självt. Kristina berättar om hur det är att hålla en fågel i sin hand. Man måste vara försiktig så att man inte krossar den.

– Livet går inte att greppa och hålla fast.

Många av hennes sånger börjar i ångest och slutar i hopp och tillit.

– Om någon har så stor makt att Han kan skapa något ur intet, då kan Han också ta något ont och göra det till något gott.

I dina händer avslutar skivan och så även stunden i Bodakyrkan.

– Jag tror att Han har kontroll över slutresultatet.

Ute söker sig ensamma regndroppar mot marken. Inne i kyrkorummet är mer än en människa berörd på djupet. Livet fick plats i gudstjänsten.

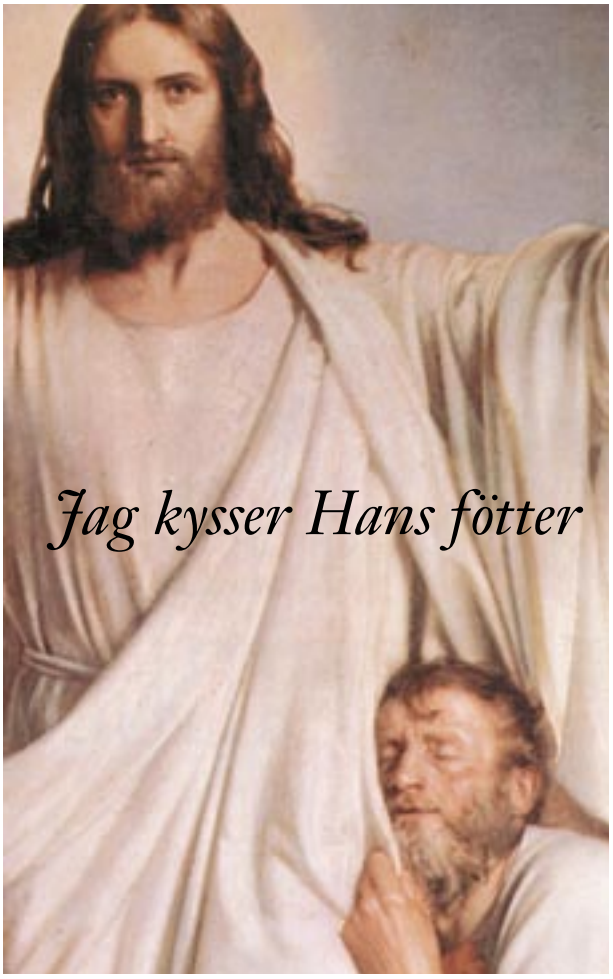

"All I have in this world is more than a king could ever wish for. All these crowns leave me cold for I was born to kiss your feet."

Samtidigt som jag satt och skrev på en text till det här numret av Lovsång lyssnade jag på Delirious? låt Kiss your feet. Tonerna förde tankarna tillbaka till ett tillfälle i slutet av gymnasiet då jag inte riktigt visste hur framtidens övergripande drag skulle se ut. Ensam i en Volvo 360 på väg från Orust till Jönköping lyssnade jag på den här sången. Texten skingrade hjärtats dimhöljen. Tårarna strömmade. Gud fick möjlighet att tala rakt in mitt inre, rakt in. Plötsligt såg jag hela bilden, så klart som jag aldrig hade sett den förut.

"All I have in this life is all for a king, you know I live for. And your crown bears my name for I was born to give you praise."

Fem år efter händelsen i bilen sitter jag, som sagt, framför datorskärmen. Livsläget är ett helt annat. Mina erfarenheter är många fler. Jag har bott hemifrån flera år, har flickvän, högar med högskolepoäng samt väl utformade idéer om vad jag vill göra framöver. Tårarna strömmar. Återigen ser jag den bild som så snabbt bleknar.

"Isn´t he beautiful. Isn´t he beautiful. Isn´t he beautiful."

Vad som händer mig spelar i det största perspektivet egentligen ingen roll. Jag föddes för att kyssa Dina fötter, det var hela meningen.

"Take this life, take it all. I´m breathing the dirt, but I have clean hands. So I´ll run with my boots on for I was born to give you fame."

Text: Per-Johan Thörn

Extravagant tillbedjan

Helgen den 15-16 april gick Extravagant Worship av stapeln på Hammersmith Apollo Theatre i London. Cirka 3500 personer från 38 olika länder hade anmält sig till konferensen. Mäktig lovsång fyllde den stora teatersalongen redan från första kvällen.

Text: AnnaMaria Bergqvist

Foto: Linus Anderås

Konferensen leddes av Darlene Zschech, välkänd lovsångspastor från Australien samt Hillsong-församlingen i London, och pastor Gary Clarke. Huvudtalare var Darlene Zschech samt två andra mycket kända lovsångsledare, Matt Redman och Stu Garrard, gitarrist i Delirious?. Medverkade gjorde även en stor lovsångskör samt församlingens egna lovsångsledare med team, vilket bidrog till att konferensen genomsyrades av ösig lovprisning och mäktig tillbedjan.

Det tema som gick som en röd tråd genom all undervisning var att ha tillbedjan som livsstil samt att leva i ständig tacksamhet oavsett livets omständigheter. Hos dessa lovsångsledare, som vi räknar som några av de största i vår tid, finns ett oerhört Gudsfokus och en tydlig betoning på att lovsång inte i första hand handlar om musik och artisteri, utan om vår inställning och hur vi lever ut tillbedjan. Darlene Zschech och hennes man Mark arbetar bland annat med ett projekt som heter Mercy Ministries där man hjälper unga tjejer som har hamnat snett – ett exempel på en tillbedjande livsstil.

Konferensen var oerhört bra och gav bestående intryck för alla sinnen, både rent musikaliskt och visuellt med all den multimediala proffsighet som församlingen besitter. Men framförallt finns utmaningen kvar – att leva ut tillbedjan på den plats där Gud har ställt en. Denna livsstil visade sig inte minst hos de frivilligarbetare som vid varje möte, med glada leenden, hälsade oss välkomna vid dörrarna.

Trots att konferensen tog slut sent på lördagen var det även möten under söndagen. Hade man sedan förmånen att vara kvar ända till söndagskvällen, vilket undertecknad var, fick man som grädden på moset vara med om en konsert med Delirious?, kvällens gäster. En helgjuten helg helt enkelt!

Mångfaldens lovsång

David tillber på rockklubb och tycker att lovsången i kyrkan behöver släppas fri.

Hemma hos familjen Åhlén vill Ester inte somna trots att det är långt efter läggdags. Hon är 14 månader och vill leka, pilla och framförallt vara med pappa. Hon ska vara med på bild, hon ska sitta i pappas knä och hon ska följa med pappa på toaletten. David Åhlén är tillbedjaren som vägrar ge upp och med stort tålamod genomför han intervjun tillsammans med sitt lilla charmtroll/yrväder.

– Självklart får man en del upplevelser om Guds hjärta för oss när man själv blir far. Man förstår mer av den där totala kärleken, säger David med Ester sittandes i knäet.

I Davids uppväxtmiljö fanns den kristna tron som en naturlig del i blandningen av Jesusrörelse, traditionell baptistförsamling och konkret engagemang för utslagna. Som liten hade David en stark längtan efter Gud.

– Jag bad mycket, längtade efter den totala hängivenheten, älskade lovsångsstunder.

År 1991 var 15-årige David med på en John Wimber-konferens i Filadelfiakyrkan i Stockholm. Mötet med Vineyards jordnära andlighet och hängivna karismatik påverkade David starkt.

– För första gången såg jag män i 50-årsåldern prisa Herren med uppsträckta händer. Det fanns en hängivenhet i tillbedjan som jag aldrig sett förut.

På konferensen gjorde David också en egen stark upplevelse när han sökte ensamheten med Gud.

– Jag minns att jag sträckte upp händerna, total hängivenhet, hela min kropp. Det var en sån befrielse, det hände något i hela min varelse. Det var startskottet för att söka Gud mer i tillbedjan och bön.

Sedan dess har David lett lovsång i olika former. Först i Baptistkyrkan i Värnamo, sedan i Stockholm Vineyard efter flytten till huvudstaden som 19-åring och på sistone i lovsångskollektivet Eld som Lovsång skrev om i förra numret.

David berättar om Eldkollektivet som en längtan till rötterna, till det avskalade. Han menar att lovsången har blivit likriktad och att det begränsar tillbedjan.

– Jag tror att enkelheten, att skala av allting har sin poäng. Så kunde jag känna efter några år i Vineyard där det alltid var fullt komp i lovsången. Till slut vill man bara ha en akustisk gitarr eller sjunga a capell´a. Man kommer tillbaka till att man vill stilla sig och besinna vem Gud är. Det kan bli så att fokus försvinner i larmet.

Självklart kan det avskalade också bli stilbildande, menar David och poängterar att det handlar om mångfald.

– Det gäller att de som ansvarar för lovsången i församlingen släpper på kontrollen. Så länge några driver en linje stenhårt kommer inte de andra uttrycken fram.

Eld är inte det enda musikaliska uttrycket för tillbedjan i Davids liv. Han är också hjärnan och hjärtat bakom Namur, ett musikaliskt projekt som resulterat i två fullängdsskivor och spelningar runt om i Europa och USA. När Namur tar sin apokalyptiska indiedansrock till rockklubbarna är David i tillbedjan.

– Det blir ju förstås en annan grej att stå på en klubb och lovsjunga, men i grunden är det samma sak. Jag står där och vill att människor ska söka Herren tillsammans med mig och ibland upplever folk Guds närvaro på klubbarna.

Kvällen efter intervjun är jag tillbaka hos familjen Åhlén. Vi är med i samma husförsamling. David plockar fram gitarren precis som på kyrkestraden eller på rockklubben. Han leder oss i tillbedjan med sin längtan och sin sköra, vackra röst. Jag och musikrecensenterna är överrens, han är gudabenådad.

Text och foto: Emmanuel Ingelsten

Foto: Per-Johan Thörn

Erik och Ulrika recenserar

I februari släppte Erik och Ulrika Stenlund sin första skiva Högst av allt. Ulrika studerar socialpsykologi och Erik undervisar högstadieelever i språk och matematik. Sedan år 2002 bor familjen Stenlund i Skövde. Paret leder lovsång i Pingstförsamlingen i Skövde, där de är medlemmar. Deras längtan är att skriva sånger som berör och präglas av Guds hjärta.

Kate Simmonds
Redemption Songs
Kingsway

Brittisk lovsång är ofta väl grundad i Bibelns sanningar och i psalmtraditionen. Kate Simmonds senaste skiva sällar sig till det sällskapet. Hon har lett lovsång i konferenser som Spring Harvest och Stoneleigh Bible Week och förekommer på skivor från dessa sammanhang. Kate Simmonds har tidigare gett ut två skivor i eget namn. Här har hon med sig sin hemförsamling i Brighton i en liveinspelning.

Temat för skivan är, som titeln anger, försoningen. Texterna är av hög kvalité och håller att sjunga många gånger.

Musikaliskt spänner skivan från sprakande festsånger till enkla tillbedjanssånger. Kompetenta musiker gör ett utmärkt jobb, även om de nästan hela tiden ligger lågt i bakgrunden till förmån för sången i form av Kate Simmonds röst och församlingens kör. Den som gissar att det är mer än lite gospelton tror alldeles rätt. Det ligger helt i linje med såväl texternas tema som den musikaliska klädseln att skivan avslutas med Edwin Hawkins klassiker Oh happy day.

Skivan är en församlingsskiva i flera bemärkelser. Dels för att det känns som om församlingen nere i lokalen verkligen är delaktig, dels för att det finns mycket som skulle kunna användas i ett vanligt svenskt församlingssammanhang. Det finns även sådant som vi inte förstår oss på eller kan omsätta i vårt sammanhang, men är det inte alltid så?

Ross Parsley
I am free
Integrity

I am free är inspelad i New Life Church, Colorado Springs, där Ross Parsley leder lovsångsavdelningen. Hans första skiva, Lord of the harvest, är en av de skivor som har betytt mest för hur vi har formats som lovsångsledare. När den fjärde nu landade i skivspelaren var det väldigt spännande att höra vad som hade hänt sedan sist.

Skivan inleds med en närmast anthemartad sång med titeln Hear us from heaven. Den är en bön till Gud om att Han ska verka i vår tid.

Musikaliskt rör sig Ross Parsley i samma mittfåra som Michael W. Smith och många andra. Det är svängigt och snyggt, bitvis väldigt snyggt, men bjuder inte på så många överraskningar. För I am free gäller detta också textinnehållet i stort, vilket till stora delar håller hög kvalité. Vi hade dock gärna sett mer av det som präglade Ross Parsleys debut, nämligen nöden för de förlorade och texter som undervisar om vem Gud är och bygger upp vår tro.

Bland sångerna finns flera guldklimpar. Första spåret är en liksom God who comes to save, en hymn som beskriver Jesu försoning. Det är också roligt att Ross Parsley går tillbaka och hämtar upp gamla sånger – en psalm och en sång från 1980-talet.

Den som gillade worship-skivorna med Michael W. Smith kommer nog att bli glatt överraskad, även om vi vet att Ross Parsley kan ännu bättre.

Paul Wilbur
The Watchman
Integrity

Säg lovsång med judisk influens. Säg trumpet och fiol, skolad röst och gammaltestamentliga texter. Låter det bra? Ja, det gör det!

Paul Wilbur växte upp i en judisk-kristen familj och studerade till operasångare. När han blev frälst övergav han planerna på en profan karriär och är numera en flitigt anlitad lovsångsledare. Paul Wilburs speciella inriktning är att föra samman det judiska arvet med evangeliet om Jesus Kristus.

The Watchman liknar ingenting vi har hört tidigare. Musikaliskt sticker den ut med mycket molltoner, konstiga instrument (skivan inleds bland annat med shofarbasun) och Paul Wilburs originella röst. Produktionen är, i bästa mening, amerikansk. Den är välarrangerad och fyllig. Sångerna tecknar bilden av Gud som helig och allsmäktig, något som ges extra tyngd genom många bibliska anknytningar. Temat för skivan är Guds förbundsnamn och Hans kallelse till människor att stå som väktare på muren.

Med The Watchman har Paul Wilbur gjort en skiva som berör. När vi lyssnar drabbas vi av hur stor Gud egentligen är och av en längtan att lära känna Honom mer. Vi behöver sådana här skivor, där sångerna knyter an till bibelordet och där framförandet präglas av respekt inför en helig Gud.

Lovsång – narkotika, navelskådande eller nyorientering?

Foto: Photodisc

”Livets mening är att ära Gud och glädjas i Hans närhet i evigheters evighet.” Denna mening finns i en gammal klassisk bekännelse från 1600-talet. Att tillbe Gud är livets mening! Starka och absoluta ord. Nu vet säkerligen alla av oss att tillbedjan omfattar hela livet. Orden ”lovsång” och ”tillbedjan” leder dock våra tankar till sång och musik.

De enkla körernas lovsång föddes bland annat som en reaktion mot den alltför texttunga psalmsången. Det enkla gitarrkompet som sedan utvecklades till att omfatta mer modernt komp var nog ett svar på att den rådande kyrkomusiken kändes främmande och förlegad. Kärlekens språk är många gånger innovativt och längtan efter närhet och intimitet födde fram sånger och texter som var fåordiga och banala men innerliga.

De enkla lovsångskörerna med det enkla kompet var nog också ett uttryck för en viss kritik mot professionaliseringen av kyrkans sång och musik. Lovsång har idag blivit en musikstil och även utvecklats till en stor musikindustri. Många lovsångsband har dykt upp och idag är det inte enkelhet och amatörskap som premieras. Istället övas det flitigt och skivor ges ut på löpande band.

Det är några frågor som jag tror är viktiga att vi håller levande i vår resa när det gäller lovsång och tillbedjan.

1. Det goda ifrågasättandet

Kyrkans liturgi behöver med jämna mellanrum drabbas av rumpnissarnas oskuldsfulla frågor: ”Voffor gör vi på detta viset?”. Det är frågor som behöver ställas av dem som ansvarar för gudstjänstens utformning men kanske framförallt av dem som står och sjunger. Många gånger blir lovsången ett slags narkotika i kyrkan. Man söker kicken och upplevelsen, vad som sjungs och hur det sker är oväsentligt – det är känslan man vill åt. Detta framkom bland annat på en stor kristen ungdomsfestival när det i ett seminarium uppdagades att flera av deltagarna inte trodde på Jesu unika ställning och frälsningsverk men älskade lovsång. Det var känslan man ville åt. Att man samtidigt sjöng om att Jesus var Herren var underordnat! Man kunde nog lika gärna ha sjungit Lasse Berghagens Teddybjörnen Fredriksson. Är bara atmosfären rätt funkar nog alla sånger.

Vi behöver nog också ställa rumpnissefrågorna till ”den gamla psalmbokssången”. Jag har under historiens gång haft livliga diskussioner med människor i olika församlingar som stridit för att man skall sjunga minst x antal psalmbokssånger varje gudstjänst. Men när väl orgeln klämmer i är det få som tar ton. Vad är då poängen med sången?

2. Den teologiska bearbetningen och fördjupningen

De enkla lovsångskörerna degenererade efter ett tag till enfaldiga texter, krystade bilder och tveksamt teologiskt innehåll. Jag tror att vi överlag inte har insett hur identitetsskapande och präglande för vår tro och teologi som sången och texterna är. Exempelvis de gamla sångerna Ovan där, Jag har hört om en stad ovan molnen och Vi skall fara bortom månen, vi skall fara bortom Mars har format många människors syn på evigheten. Problemet med dessa sånger är att de inte speglar en biblisk syn av framtiden! Vi skall inte fara bortom molnen – himlen skall landa på jorden! I alla fall enligt Uppenbarelseboken. Våra lovsångstexter och psalmsånger är viktiga. De ger oss en bild av Gud, av oss själva, av livet och så vidare som faktiskt många gånger gör ett djupare avtryck i vår själ än predikningar och goda böcker.

Foto: Ralf Elo

Våra sånger är fyllda av klyschor, floskler och underliga bilder som vi behöver ifrågasätta och pröva gentemot de bibliska texternas bilder. När vi sjunger ”Jag älskar att prisa Dig” är det då inte oss själva vi hyllar? Varför lyfter vi då händerna? Det är överhuvudtaget en alltför stor andel sånger som fokuserar på mig och för få som ger en bild av Gud. Det är alltför många sånger som berättar om hur gott vi tycker det är att sjunga och för få som ger oss verktyg till att se och hantera verkligheten. Detta anknyter även till den stora sång- och böneboken i Bibeln – Psaltaren. Den innehåller många klagopsalmer. Kanske är det läge att också utveckla den traditionen i våra gudstjänster?

3. Nyorienteringen

Jag ser gudstjänsten som ett tillfälle att bland annat orientera mig i den här världen. Genom gemenskapen, det gemensamma tillbedjandet, i lyssnandet till Ordet samt i deltagandet i Herrens måltid och bönerna påminns jag om vad som är verkligt, vem jag är, vilket folk jag tillhör och vart vi är på väg. Sången och musiken har en uppgift i att orientera oss omkring verkligheten själv – inte den verklighet som reklammakare och marknadskrafter försöker manipulera oss till att tro är det enda verkliga. Genom sången och musiken påminns vi om den verklighet som emanerar från Honom som sa att Han är Vägen, Sanningen och Livet.

4. Uppmuntran

De som arbetar med sång och musik i våra församlingar behöver verkligen få uppmuntran och stöd i sitt arbete. Precis som vi inte förstått sångtexternas präglande funktion på församlingsmedlemmarnas trosuppfattning är det många som inte inser hur betydelsefullt lovsångsledarnas och musikernas arbete är. Många sliter ont, precis som predikanterna, men till skillnad från predikanterna hör de sällan goda och uppmuntrande ord. Det är lätt att gnälla på lovsångare och ljudtekniker när det strular, men vi behöver bli ännu bättre på att ge uppmuntran och stöd till dem som hjälper oss i att förverkliga livets mening – att ära Gud genom att glädjas i hans närhet i evigheters evighet.

Foto: Kjell Isacson

Text: Magnus Tunehag

Artikeln är tidigare publicerad som Johanneskyrkans veckobrev nr 12, 2005.

Magnus Tunehag är grundare av och pastor för Johanneskyrkan, Linköping. Han studerar även religionsvetenskap vid Linköpings universitet.

Vid sidan om är han en del av ledningsgruppen för ungdomsfestivalen Frizon. Dessutom tar lidelsen för Linköpings Hockey Club tid.

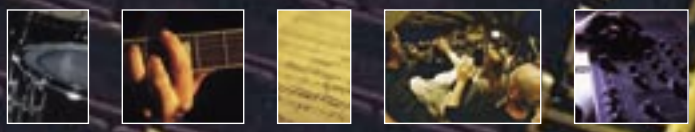

TEKNIK

TIPS FÖR LOVSÅNGARE, MUSIKER, LJUDTEKNIKER OCH ANDRA

Det musikaliska hantverket

Kan jag bli för duktig på mitt instrument för att lovsjunga? Behöver jag öva med bandet innan ett lovsångspass? Lars Ekberg, frilansmusiker och pastor i Göteborg Vineyard, undervisar här om musik och tillbedjan samt ger praktiska tips till dig som leder lovsång.

Musik är ett universellt språk som människor runt hela jorden använder. Vi lyssnar till musik, vi utövar musik och de flesta av oss berörs av den på ett eller annat sätt. Precis som alla andra språk har musiken sin egen grammatik, det vill säga en beskrivning av hur den är uppbyggd. Det finns många olika dialekter eller stilar och dessa har sina egna speciella fraser och uttryck som är typiska för just den stilen (dialekten).

Det finns en del frågeställningar som vi som håller på med musik och lovsång då och då stöter på och funderar över. Ska man sträva efter att bli så bra som möjligt på sitt instrument? Finns det en risk att ju bättre en musiker blir desto mer vill han visa hur bra han spelar, att musikern helt enkelt upphöjer sig själv istället för att ära Gud med sitt kunnande?

En sak som jag tycker är härlig med musik är att man inte behöver kunna så mycket för att sätta igång att musicera. Har du väl lärt dig ett par gitarrackord så kan du spela mängder av låtar. Samtidigt är det naturligt att det hos de flesta finns en önskan att vilja gå vidare och lära sig mer, att öka sin kunskap och skicklighet. Fortsätter vi att musicera kommer detta också att ske med tiden i och med att vi får mer rutin. Vi lär oss nya ackord, fler låtar och så vidare. Ju mer kunskap och skicklighet vi har på våra respektive instrument desto mer fria och nyanserade kan vi vara och vi har ett rikare ”språk” att kommunicera med.

Vi behöver alltså inte oroa oss för att ett ökat musikaliskt kunnande ställer till problem, det handlar mer om vad vi vill säga med musiken och hur

Foto: Andreas Joakimson

vi använder den. Om jag har ett stort behov av att få uppmärksamhet för min insats hänger det ju inte ihop med min musikaliska skicklighet. Problemet är ju snarare min självfokusering, att ett starkt motiv till det jag gör är en längtan att andra ska beundra mig istället för Herren. Vi människor har fått olika naturliga gåvor och musikalitet är en av dem. Om vi tittar på dem som håller på med musik finns det en enorm spännvidd i kunnande och erfarenhet hos utövarna – allt ifrån rena nybörjare till verkliga virtuoser som behärskar sina instrument till fullo. En del har musik som hobby medan andra arbetar med det på heltid.

Det handlar om en tjänst

I Första Krönikeboken 25:2 står det talas om Asafs, Hemans och Jedutuns söner ”som i profetisk anda spelade på lyror, harpor och cymbaler.”. Detta var människor som var avskilda att sköta lovsången i kung Davids tabernakel. Läser vi vidare i vers sju till åtta om de så kallade tempelsångarna står det: ”Alla dessa med sina fränder, alla fullärda i konsten att sjunga till Herrens ära, var de 288. Och de kastade lott om tjänstgöringen, unga likväl som gamla, mästare såväl som nybörjare.”. Det framgår tydligt att de hade genomgått någon slags utbildning i sin uppgift. Vi kan också se att det inte verkade göras någon större åtskillnad mellan nybörjarna och mästarna eftersom man kastade lott om arbetet. När Gud söker efter människor som vill tillbe Honom och tjäna Honom med sina musikaliska gåvor är inte Hans första fråga hur snabbt vi spelar skalor eller hur många låtar vi kan utantill. Han letar efter dem som längtar efter att lovsjunga och tillbe, efter dem som vill använda sitt musikaliska hantverk till att tjäna Gud. Det handlar om en tjänst där egenskaper som karaktär och mognad är lika viktiga som fingerfärdighet och gehör.

Förbered dig

Låt oss nu gå över till mer praktiska frågor. Om jag säger övning, vad tänker du då? Meningarna går isär om repetitioner. En del älskar dem, andra tycker bara att de är något nödvändigt ont. Men… öva bör man, annars spelar man fel! Vi lever i en värld där tiden är en bristvara. Många känner att de är stressade så det är viktigt att den som ansvarar för övningen är väl förberedd och kan använda tiden väl.

Det bör finnas noter eller ackordblad klara och en lista över vilka sånger som ska övas.

Gå igenom låtarna innan övningen så att du vet vilka tempon som gäller.

Kolla tonarter så de passar för sammanhanget (om man till exempel har plockat en låt från en skiva där en låg alt eller en hög tenor sjunger melodin kan man behöva ändra tonarten för att den ska fungera i en församling).

Sjung igenom sångerna så att du är säker på melodin, både vad det gäller rytm och text.

Är det en övning som ligger mitt i veckan och inte är en förberedelse inför ett specifikt möte eller en gudstjänst är det lämpligt att känna på nya låtar. Passa på att bekanta er med nytt material som är bra och som kan komma att användas framöver. Har ni gjort det är det relativt lätt att fräscha upp en låt inför ett lovsångspass. Det kan kännas mer chansartat att slänga fram en ny låt som de flesta inte har hört eller spelat strax innan ett möte och det kan skapa en onödig osäkerhet i bandet. Tänker man sig ett rep som ligger i anslutning till ett lovsångspass brukar det se ut lite annorlunda. I Göteborg Vineyard, där jag är med, träffas oftast lovsångsteamen två timmar innan gudstjänsten börjar. Den eller de som ska leda lovsången har då gjort en lista med de sånger som troligtvis kommer att användas under mötet. Jag skriver ”troligtvis” eftersom det ibland sker vissa förändringar under mötets gång. Ett par sånger kanske byter plats i listan, någon sång kanske lyfts ut helt och en annan sätts in istället.

Ljudteknikern, en del av lovsångsteamet

Gå igenom dagens upplägg med den som ska sköta ljudet. Fundera på vilken uppställning som är den bästa med tanke på vilka instrument som ska vara med men också vad som är bra lösningar akustiskt sett. Hamnar ett trumset nära sångmickarna kan det vara svårt för teknikern att mixa sången och så vidare. Kolla också upp hur monitorerna är kopplade. Hur många separata system finns det? Finns det exempelvis två system kan det vara en bra lösning att de som står längst fram, oftast sångare och gitarrister, använder det ena medan de som är placerade längre bak på scenen, till exempel basist och trummis, delar på det andra systemet.

Foto: Per-Johan Thörn

Lars Ekberg, frilansmusiker och pastor i Göteborg Vineyard.

Det kan vara smart att göra en soundcheck på monitorerna först. När ni som spelar känner att ni hör det som behövs på scenen kan ni börja repetera och ljudteknikern kan fortsätta med att ställa in ljudet i lokalen. På så sätt kan ni effektivisera den tid som finns tillgänglig för att repa och testa ljudet på. Detta är bara ett förslag till en arbetsordning, det viktigaste är att ni hittar ett smidigt sätt att jobba på som passar just era förhållanden. Det är oftast ont om tid innan ett möte eller gudstjänst

Fortsätter på sidan 14

Foto: Stockbyte

Fortsättning från sidan 13

och det är mycket olika saker som ska ordnas samtidigt, inte bara för lovsångsteamet. Allas insats är lika viktig, oavsett om man spelar, mixar eller gör något annat. Se på varandra med respekt och uppskattning för det arbete var och en lägger ner.

Gå igenom sångerna

Sedan är det lämpligt att repa igenom låtarna och ”fräscha upp” dem. Det kanske var ett tag sedan ni spelade ihop sist. Känn efter vilka låtar som är lite svårare att få till och lägg mer tid och energi på dem så att det känns lugnt för alla. Det är också viktigt att gå igenom starten på låtarna eftersom det där både ska sättas ett bra tempo och en rätt karaktär, vilket ska ”bära” låten vidare.

Titta också igenom listan och fundera på om vissa låtar kan sättas ihop. Är det ungefär samma tempo och stil på några sånger behöver ni ju inte stanna mellan dem utan ni kan fortsätta in i nästa sång. Försök att hitta ett smart sätt att gå från första tonarten till den andra. Oftast kan det fungera att lägga ett övergångsackord som så att säga leder vidare in i nästa tonart. Ni kanske spelar en låt som slutar på ett C-durackord. Tonarten i nästa låt är D-dur. Lägger ni in till exempel A7 eller Em, A7 som övergångsackord känns det relativt naturligt att gå vidare till D-dur. Är den nya tonarten F-dur blir övergången i mitt exempel istället C7 eller Gm, C7. Är musikerna i bandet vana att spela på gehör kan man också tänka sig att byta tonarten på den andra låten och spela även den i C-dur, förutsatt att melodin fungerar bra i den nya tonarten (att den inte blir vare sig för hög eller för låg). Här finns det en del övningar man kan göra när man sitter hemma och spelar.

Gammal sång på nya sätt

Pröva att spela låtar i helt andra tonarter än de vanliga. Börja på ett annat ackord än det som står på papperet och försök att hitta rätt i den nya tonarten. Detta hjälper dig att bli bättre på gehörsspel (att spela utan noter) och gör dig till en mer flexibel musiker.

Testa också att spela välkända låtar i nya tempon. Ofta kommer det innebära att det sätt som du brukar spela på, ”det gamla vanliga kompet”, inte riktigt passar utan du får laborera lite och försöka hitta något nytt.

Lyssna på andra

Det är alltid lärorikt att lyssna på skivor, både för att ”planka” låtar (att lyssna och skriva ner ackordanalys och melodi/text) men också för att lyssna och lära hur andra musiker spelar. Det är alltid skönt att få lite nya influenser när man känner sig trött på sitt eget spel.

Låt mig också ge några synpunkter på det här med att spela tillsammans med andra musikanter. Som jag har sagt ovan är musiken ett språk vi kommunicerar med. Lyssna därför på varandra. För en del av er kanske det låter självklart men det tål att poängteras ändå. Ibland kan jag bli så koncentrerad på min egen insats, vad jag ska spela och hur jag ska göra det, att jag glömmer bort att lyssna på det som händer runt omkring mig. Ett samtal blir inte så lyckat om alla inblandade talar i munnen på varandra och inte registrerar vad de andra säger. Lika rörigt kan det bli i ett band om alla medlemmarna spelar för sig själva. Försök att ställa in förstärkare och monitorsystem så att alla kan höra varandra när ni spelar. Blir något eller några instrument för starka är det genast mycket svårare att vara lyhörda i spelet.

Musik är inte bara toner utan består också av mellanrummen mellan tonerna, det vill säga pauser. Var inte rädda för att skapa luft i arrangemangen. Alla musiker kanske inte behöver spela hela tiden utan man kan låta vissa instrument pausa ibland. Det är detta som kallas för dynamik. Det kan vara en underbar känsla att spela på med mycket energi i en snabb rocklåt och ta ut svängarna, men om det är samma intensitet hela tiden i alla låtar blir det lätt jämntjockt. Jobbar man däremot med olika nyanser, där vissa partier är svaga och luftiga, skapar det en kontrast till andra låtar och partier av låtar med mer ”drag” i.

Vi gör det tillsammans

Som lovsångsledare och lovsångsteam är vår funktion att stå tillsammans med församlingen och leda och inspirera till tillbedjan. Det handlar om något vi gör tillsammans, inget uppträdande från lovsångsteamets sida. Utvärdera gärna ett lovsångstillfälle efteråt. Hur kändes det? Var det något som inte fungerade bra? Fanns det låtar under passet där församlingen inte riktigt hängde på och vad kan det i så fall bero på? Fungerade arrangemangen på alla låtar? Det finns inga standardlösningar utan alla församlingar är olika. Gud är livets Gud. Han är dynamisk och kreativ. Detta gör att också varje möte tillsammans med Honom kan gestalta sig på ett nytt sätt. Låt oss fortsätta att tillbe Honom med hela våra liv och tjäna Herren med just de gåvor som vi har fått. Gläd dig över den musikaliska kunskap du har just nu och ha roligt när du spelar.

Lycka till.

Text: Lars Ekberg

AVLYSSNAT

Johnny Parks
Almighty Sound
Simple records, LLC
Rickard Sundström

Irländaren Johnny Parks, lovsångsledare och låtskrivare med stor passion för Guds härlighet, har släppt sitt tredje album. Han leder regelbundet lovsång i sin hemförsamling, på Greenbelt Festival eller på event som Worship Together ordnar, för att nämna en del av vad han gör.

Det kanske låter schablonartat men efter några genomlyssningar slås jag av att texterna och musiken som tar sig in i örat och hjärtat andas djup och integritet. Antingen har Johnny Parks pressat ur sig elva spår av stora ord och poetiska formuleringar om Guds härlighet och längtan efter sann tillbedjan eller så har han verkligen berörts av något som format honom och hans musik. Jag väljer att tro det senare för det är uppenbart att han vet vad han sjunger om.

Arrangemangen är snygga och ”breda”. Det är mycket gitarrer, ibland skramligt och harvande, ibland avskalat och känslosamt. Det spänner från rak rock till countryinspirerade spår. Jag tycker plattan lyckas bredda det sound som ofta är synonymt med lovsång från Survivor-labeln. Texter, arrangemang och mastring vidgar begreppet ”lovsång” och det är jag odelat positiv till.

Både Tim Hughes och Vicky Beeching gästar på några spår och det är alltid kul, men Johnny Parks behöver inte hjälp från annat håll för att bli intressant. Hans personliga prägel räcker långt och jag rekommenderar Almighty Sound varmt. Plattan målar bilden av en stor och mäktig Gud och handlar om en längtan att få komma denna allsmäktige Gud nära.

Att skivan har ett av de snyggaste konvoluten på länge är en ren bonus. Det faktum att Johnny Parks brinner för sociala projekt och helande för sitt spruckna Irland gör att han blir en ännu mer trovärdig lovsångsledare.

The Afters
I wish we all could win
Survivor Records
Rickard Sundström

På ett Starbucks-kafé i Mesquite, Texas, stod två grabbar och gjorde latte dagarna i ända. De började spela ihop och detta blev starten på vad som efter några år skulle bli The Afters. Bandet, som består av fyra killar, reser flitigt men är stationerat i Dallas. I vår är de bland annat startakt på den 40-spelningarsturné som Mercy Me och Jeremy Camp gör i USA.

Bandets debutskiva I wish we all could win har nått oss nordbor och vad som i och med detta kommer till oss är rock i den amerikanska skolan. Jag kan inte så mycket om hur man rattar fram gitarrljud, men det slår mig ibland att viss musik låter ”amerikansk” och så låter The Afters. Ganska komprimerad ljudbild, radiovänligt och fett. Till detta lägger bandet emellanåt stråkar och lättar upp med akustiska inslag, vilket skapar en riktigt trevlig mix. Plattan är producerad av den namnkunnige Brown Banister och han har lyckats plocka fram det lilla extra ur bandet.

I USA ges plattan även ut på ett profant bolag. Detta känns kaxigt för det råder inga som helst tvivel om vad The Afters sjunger om eller vad de vill med sin existens. Texterna är välskrivna och för mig framstår temat som ”förtröstan och tillit”. Bandet säger i en intervju att plattan handlar om att springa livets lopp och genom detta uppmuntra lyssnarna till att leva ut sin tro varje dag - att leva för något större än sig själva.

Själv gillar jag till exempel You, en riktigt snygg låt som musikaliskt summerar The Afters bra - spännvidden mellan stillhet och röjig rock med, som jag nämnde innan, amerikanska förtecken. Bra texter och överlag bra låtar. Vi kommer med säkerhet att höra mer från dessa före detta Starbucks-grabbar!

Sonicflood
This generation
INO Records
Mattias Martinson

Att sätta på en skiva med Sonicflood har alltid borgat för god produktion och kvalitet, så även denna gång. Bandet har, enligt mig, jobbat i motvind sedan de ”blev av med” den skönsjungande Jeff Deyo som nu har sitt eget lovsångsband. Rick Heil har sedan några skivor tillbaka tagit över sången och författarskapet på de flesta av sångerna.

Sonicflood har alltid låtit amerikansk standardpop med catchy refränger à la ”allsångslovsånger”. Inget av det ovan nämnda är ändrat i och med det nya alstret. På This generation har Sonicflood däremot lagt sig till med ett hejdundrande drag på elgitarrerna och vän av soft, snäll, försiktig lovsångstrall gör sig längre inget besvär. Inte heller vi som förväntade oss gamla lovsånger i nya Sonicflood-arrangemang kommer att hitta det vi söker. Istället kan vi verklighen finna något helt nytt i dessa tio, för mig i alla fall, helt nya lovsånger.

Det är fortfarande välproducerat, skickligt och stilrent, men rockigare. Det är gasen i botten men fortfarande glädje och amerikapop. Alla ni som fastnat för Simple Plan på MTV har här ett röjigt lovsångsalternativ. På vissa spår kan man även höra gamla sköna Beatles-influenser. Kul! Gitarrintrot och arrangemanget i Prodigal är helt vidunderligt snyggt och vackert!

Hur är det textmässigt då? Det är ganska vanliga, trosstärkande, inspirerande och uppmuntrande sånger med fokus på Herren och hans plan för den kommande generationen. Your love goes on forever är en ren lycka att lyssna på och delta i. Med sånger som All I´ve failed to be och Prodigal visar de att det sammanlagda värdet av ett liv utan Gud är lika med noll. En nödvändig påminnelse för oss alla!

Lågmäld innerlighet

Nyligen släppte han sin tredje skiva I din hand ligger mina dagar. I höstas fick han Utbultstipendiet. Erik Tilling hamrar vidare på sin spik.

Ett stimmigt Espressohouse på Vasagatan i Göteborg. Pulsen är hög, replikerna snabba och kaffet rykande hett. Ur högtalarna strömmar musik noga utvald för sin målgrupp. I den splittrade miljön känns Eriks funderingar rentav exotiska. Kontrasten mellan yta och djup blir tydlig. Kanske är det helt fel plats för ett samtal om andliga frågor och seriöst musicerande, kanske är det den ideala platsen.

– Jag fick ett mail från någon som hade upplevt ett hastigt dödsfall och som berättade att mina sånger hade visat att Gud bär trots att livet är knepigt. När jag får såna mail känner jag att det är värt allt, det är därför jag håller på. Det är kul att spela in och försöka göra det så snyggt och bra som möjligt, men när folk hör av sig och är berörda faller jag nästan i gråt, säger Erik.

Ödmjuk osynlighet

Han är i Göteborg för att göra färdigt skivan. Ett provexemplar av skivkonvolutet ligger på bordet. På framsidan knäfaller en kvinna vid ett kors. Förpackningen innehåller endast en bild på Erik.

– Jag syns inte förrän man lyfter på skivan och det är bra.

Ödmjukheten är slående. Trots skickligheten som musiker och låtskrivare verkar benen stå stadigt på marken.

– Kvinnan som faller på knä skapar en skön känsla. I din hand ligger mina dagar, det är Gud det handlar om, inte mig.

Om man vill kan man se Eriks tre skivor som en trilogi.

– Göm mig i dina vingar är dåtid, en bön till Gud om att ta hand om mig och bevara mig. I skuggan av din nåd är svaret på bönen. Den här tecknar ett slags framtidsperspektiv – vad som än händer håller Gud mig i sina händer. Det är inte tänkt som en trilogi, det låter väldigt pretentiöst, men om man vill kan man se det så.

Alla tre skivorna har ett lågmält anslag.

– Det är folkton och mycket irländska tongångar. Förhoppningsvis är de innerliga. Jag gillar när lovsånger och bönesånger, som jag kanske mer skulle kalla det för, är innerliga och man känner nerven på något sätt.

Vad menar du med ”innerlighet”?

– Det är när man med hjälp av musiken blir berörd av texten. Jag har lättare för att bli berörd av en text som handlar om vad Gud har gjort för oss om musiken är lågmäld och vacker.

Ännu mer lågmält

Den nya skivan innehåller enligt Erik inte lika mycket irländska tongångar som de tidigare två. Istället drar det ännu mer åt hymnhållet och det lågmälda.

– Det var någon som skrattade och menade att det inte kan bli mer lågmält…

Karaktäriskt för Eriks musicerande är att han inte sjunger själv utan bara ägnar sig åt gitarrspelet. Precis som tidigare sköts sånginsatserna av fem olika vokalister.

– Eftersom det är den här typen av musik och jag egentligen vill presentera en text med hjälp av musik så spelar det inte så stor roll vem som sjunger. Det kan vara skönt att komma bort från det där artisteriet på något sätt. Vi presenterar sångerna, men gör det så bra vi kan.

Camilla Holm sjunger på fyra av skivans spår. Joel Berggren och Mikael Henkelman sjunger på två sånger var. Malin Boqvist sjunger och spelar cello.

Johan Nordin, en barndomskompis till Erik, har skrivit refrängen på en av låtarna. Han sjunger på det spåret, vilket är ganska countryinspirerat.

– Det är väl den låten som sticker ut mest. Det kan behövas ett lite gladare spår efter fem, sex låtar, säger Erik.

Totalt sett är skivan gitarrbaserad. Erik spelar även bouzouki, ett irländskt stränginstrument som ser ut som en mandolin men är mycket längre. Förutom bas och trummor finns det bland annat inslag av fiol, flöjt, dragspel och djembe.

– Överlag är det väldigt akustiskt. Vi har byggt upp sångerna med riktiga instrument helt och hållet.

Sammanlagt har det tagit ungefär ett år av tankearbete, arrangering och inspelning att få skivan färdig. Musikerna Jan Nordbring och Per Nordbring har fungerat som ett bollpank för Erik.

– Jan och Per är multiinstrumentalister och deras insatser är ovärderliga, säger Erik.

I princip alla gitarrer är inspelade på Eriks egen dator hemma i Stockholm. Då och då har han åkt till Göteborg för att spela in i TMP studios.

– Det är därför som inspelningsprocessen har dragit ut så mycket på tiden. Jag tog en helg i månaden ett tag och sen blev det intensivare och intensivare.

Ett erkännande

Utbultstipendiet var ett viktigt steg för Erik.

– Det var varken uppmärksamheten eller pengarna. Man får 10 000 kr och får krama Roland, men för mig var det mer erkännandet, att det jag gör är okej. Jag har alltid känt mig lite i lovsångens utmarker – får man tonsätta psalm 13; ”Hur länge Gud ska du glömma mig?”. Är det verkligen okej? När jag fick stipendiet kände jag att det är det. Nu kör jag på i min fåra och hamrar på min spik.

Får du i den då?

– Jag tror det. Det är ganska intressant för jag sjunger inte själv, jag har på ett sätt ganska anonyma omslag och jag har aldrig varit ute efter att promota mig. Första skivan har sålt i ungefär 3500 exemplar och den andra har sålt i 2500 exemplar. Om man jämför med den profana branschen är det ingenting, men i den kristna branschen är allt över 1000 sålda skivor bra. Det måste ju tyda på att det finns ett behov av den här typen av sånger.

Text och foto: Per-Johan Thörn

Kort om Erik

Ålder:	38 år
Lyssnar på:	Fernando Ortega, Phil Keaggy
Läser:	Psaltaren
Film:	Drama, livsvisdom
Sport:	- Jag joggar från maj till september, sen är jag still som ett kassaskåp...
Äter:	Pasta
Dricker:	Belgiskt öl
Om du var ett djur:	- Fågel, då kan man både sjunga och flyga.
Bäst på skivan:	Mina dagar

AVLYSSNAT

Derek Webb
I see things upside down
INO Records
Daniel Röjås

Derek Webb lämnade Caedmon’s Call efter tio framgångsrika år med bandet, ett uppbrott som har fört honom ut på en spännande personlig resa. Denna har nu resulterat i hans tredje skivsläpp som soloartist.

Att verkligen ta till sig tilltalet i hans texter är som att lyssna till en röst som ropar i öknen, en modern Johannes Döparen i T-shirt och jeans som ger röst åt det Herren lagt på hans hjärta, utan att urvattna budskapet för att gå hem hos alla.

Derek Webbs sånger och liv är en protest mot alla försök att marknadsanpassa evangeliet och förvandla det till en lättsåld produkt. I starka sånger som I repent, I want a broken heart och T-shirts kallar han Guds folk till omvändelse från all småborgerlig präktighet, självtillräcklighet och materialism. Detta är saker som hotar att vaccinera kyrkan i den rika västvärlden mot ett sant kristet liv i beroende av Gud och varandra.

Musikaliskt är det riktigt bra. Derek Webb fortsätter att leverera enkel avskalad popmusik med fötterna tydligt i singer/songwriter-traditionen. Hans inlevelsefulla röst kombinerad med en spännande lekfullhet i produktionen gör I see things upside down till ett av de mer spännande skivsläppen på senare tid. Rekommenderas varmt!

Kara Williamson
Undisguised
INO Records
Daniel Röjås

Kara Williamson är för mig en helt ny men mycket välkommen bekantskap. Undisguised är fylld av svängig gitarr och pianobaserad modern pop-rock med bra driv, vilket för tankarna till artister som Avril Lavigne, Rachael Lampa och Amy Grant. Trots sin unga ålder har hon hunnit med att turnera med artister som Michael W. Smith, CeCe Winans och nyss nämnda Amy Grant.

Kara Williamson berättar själv att skivan är ett försök att presentera musiken och texterna utan alla fasader och förklädnader som vi tar till för att verka perfekta. Texterna på skivan har vuxit fram ur en jobbig tid på det personliga planet där hon har fått brottats med sina motiv för att vilja framträda och synas.

Bland sångerna, som är lätta att nynna med i, finns ett starkt spår som heter Wounded King där hon inspirerad av filmen Passion of the Christ sjunger om vår kung Jesus Kristus. Han vakade inte över sin position utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt när han gav sitt liv för våra synder på korset. I sanning en annorlunda kung värd vår tillbedjan!

NOTERAT

I det här numret av Lovsång kan du läsa recensioner av nya skivor från bland annat Kara Williamson, Sonicflood och The Afters. Kara Williamson har sjungit nästan hela sitt liv och har skrivit egna sånger sedan hon var åtta år gammal. Hennes album Undisguised är fyllt av lättillgänglig pop och ett budskap om att komma till Gud som du är.

•

Sonicfloods nya album This generation är en uppmaning till alla människor att bli vad de skapades till, nämligen Gudstillbedjare. Frontfiguren Rick Heil, som enligt ett pressmedelande på bandets hemsida www.sonicflood.com har blivit helad från Crohns sjukdom, hoppas att skivan ska visa på Guds godhet och Hans oerhörda kärlek.

•

The Afters

I februari släppte amerikanska The Afters sin debutskiva I wish we all could win. Bandet som består av fyra killar från Texas levererar stadig rock med refränger som sätter sig snabbt. ”All vår musik pekar mot något – hoppet och himlen. Vi tror på att gå ut i världen och leva ut glädjebudskapet.”, skriver The Afters.

•

För den som gillar brittisk lovsång är Gullbrannafestivalen den 7-10 juli ett måste. Den 8 juli gästar nämligen Delirious? festivalen utanför Halmstad. Festivalen kan du få mer information om på www.gullbrannafestivalen.com. Biljetter bokas via BiljettDirekt eller www.ticnet.se.

•

Med på Gullbrannafestivalen är även Mattias Martinson, pastor i Göteborg Vineyard. Han kommer att leda lovsång på kvälls- och nattmötena. Mattias Martinson leder tillsammans med sin fru Therese även lovsång på midsommarkonferensen på Ralingsåsgården utanför Aneby. Konferensen pågår den 22-26 juni och anordnas i samarbete med förnyelserörelsen New Wine. En liveskiva med lovsången från Gullbranna och Ralingsås planeras. Vill sig allt väl ges denna ut i höst.

•

Den 10-14 augusti är det återigen dags för Frizon på Torp. Årets tema är ”Exil” och Eldkollektivet, som medverkar på Davids Hjärta-skivan den här gången, kommer att leda lovsången i den stora ladan. Läs mer om Frizon på www.frizon.nu. Biljetter bokas via www.ticnet.se.

Viola Grafström

Viola Grafström medverkar under flera av mötena under Torpkonferensen nära Örebro. Konferensen går av stapeln den 20-26 juni.

•

Kanske är det för tidigt att tänka på hösten när sommaren fortfarande ligger framför, men boka in helgen den 9-10 september. Då anordnar David Media, ITM (Institutet för Tro & Musik), TMU (Team Med Uppdrag) och lovsångsnätverket KLOT (Kom Låt Oss Tillbe) en lovsångskonferens för församlingsledare och lovsångsledare. Medverkar gör bland annat Viola Grafström, Lennart Hall, Mats Nyholm, Rickard Sundström och Lars Petersson. Platsen är Kungsporten i Huskvarna.

•

Nästa skiva i Davids Hjärta blir en lovsångsplatta med Bengt Johansson.

CCLI (Christan Copyright Licensing International) publicerar varje halvår en lista på de sånger som rapporterats mest. Här är tio i topp i Sverige för perioden 1 april-30 september 2004.

1. Ropa till Gud	Darlene Zschech
2. Bara i Dig	Bengt Johansson
3. Endast av nåd	Gerrit Gustafson
4. Vilken vän jag fann	Martin Smith
5. Dra mig nära Dig	Kelly Carpenter
6. Kom Du Helige	Peter Bergstrand
7. Välkommen till denna plats	Orlando Juarez
8. Vi vill ge Dig äran	Eva-Lena Hellmark
9. Öppna mitt hjärta för Dig Gud	Paul Baloche
10. I Din öppna famn	Craig Musseau

Text: Per-Johan Thörn

Kara Williamson

UNDISGUISED

Körare åt Amy Grant, Michael W. Smith, CeCe Winans
Vince Gill, Point Of Grace och The Katinas.
Välproducerad pop som inte gör någon besviken!

Finns i Din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax 036-13 27 50 Epost: info@davidmedia.se davidmedia

THE BEST OF MODERN WORSHIP

WORSHIP TOGETHER

BEAUTIFUL ONE

Fyra dubbel-CD med de mest använda moderna lovsångerna

Finns i Din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax 036-13 27 50 Epost: info@davidmedia.se davidmedia

I AM FREE
Ross Parsley

LIVE WORSHIP
Kate Simmonds

GUD AV VÄRME
Eldkollektivet

HÖGST AV ALLT
Erik och Ulrika

QUIET MOMENTS WITH GOD
String Quartet

THIS GENERATION
Sonicflood

UNDISGUISED
Kara Williamson

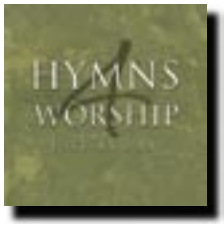

JUST AS I AM
Hymns 4 worship

LIVE 2005
Blandade artister

INSPIRED TO WORSHIP
Sammy Horner

EVENING IN PRAUGE
Prague Symfonikerna

ALMIGHTY SOUND
Johnny Parks

Finns i Din bokhandel eller direkt från David Media. Tel: 036-13 17 90, Fax 036-13 27 50 Epost: info@davidmedia.se

davidmedia